

LA BONAVENTURA

No sé si m'està bé el dir-ho, però jo llegeixo cada dia el meu horòscop. Comprenc que hi hagi algú que no hi cregui, perquè de debò que es necessita fe per confiar en uns principis que han de mirar tan enlaire, tan per damunt del nostre caminar per terra.

He dit "confiar" i no es tracta ben bé d'això. Potser és una necessitat molt íntima, molt de cadascú, de creure en coses que no depenen de comprovacions immediates, que deixen marge per a interpretar-les tot eixamplant la màniga. En el meu cas (que deu ésser el de molts) hi ha un inconvenient, una pega que desafia la meva confiança: començo cada jornada amb la lectura de quatre diaris (tres dels quals porten planeta) i al llarg de la setmana, fullejo revistes que també tenen secció de prediccions astrals. Miro el signe que em correspon per drets de naixença i m'adono sovint que els astròlegs difereixen, com si volguessin demostrar honradament que la seva no és una ciència exacta. Hi ha dies en els quals un especialista em recomana que jugui a la rifa i un altre, en canvi, em diu que m'abstingui rigorosament d'arriscar ni un cèntim en jocs d'atzar. I vet aquí que jo me'n faig càrrec, perquè comprenc que no és possible passar pel mateix raser els milers i milers de persones que han coincidit amb mi en la data i en l'hora de la naixença. Cal deixar una porta oberta als matisos i a les peculiaritats.

Però no voldria pas anar-me'n per les branques. Parlava de la lectura diària del meu horòscop -de fonts diverses, per assegurar el tret- i he d'afegir que també llegeixo el que correspon a persones estimades, parents i amics. I deu fer un parell de setmanes que el signe de Sagitari venia carregat amb bala. No és el meu signe, però és el d'un amic dilecte i sempre em fixo amb la predicció que li reserven els astres. El dia al qual em refereixo -un diumenge- l'horòscop que jo considerava més fiable deia als Sagitaris: "Perill d'un greu accident de circulació. Quedeu-vos tancats a casa costi el que costi." El meu

amic era un fanàtic del professor Sirius, adversari declarat del meu astròleg favorit. Semblava que l'un i l'altre es complaguessin a contradir-se i sovint feien, per a signes idèntics, vaticinis oposats. Vaig rellegir el que dictava el professor Sirius als Sagitaris que el seguien i, naturalment, diferia d'una manera radical del meu augur i els deia: "Passeu tot el dia fora de casa. Risc d'una desgràcia mentre us trobeu a la vostra llar." O sigui francament al revés del que predeia l'horòscop que jo considerava bo. Com que conec la curtedat de caràcter del meu amic, no dubtava gens que se'l creuria al peu de la lletra i que es passaria tot el diumenge al carrer, exposat a prendre mal. Vaig estar a frec de telefonar-lo, però una mena d'escrúpol m'ho va impedir. Trucar de bon matí d'un diumenge i per un motiu com aquell quedaria estrany.

Però durant tot el dia em va dominar l'obsessió d'imaginar-me l'amic caminant pels carrers, amb aquell posat de no tocar-hi que li era tan propi. En l'evocació, veia talment com un vehicle de gran tonatge l'esclafava.

Al vespre, després de sopar, no em fou possible d'aguantar-me més. Era l'hora que solíem dedicar a parlar-nos per telèfon i, en aquest sentit, no hi havia sorpresa. Però en un altre, sí: va respondre'm l'Amèlia, l'esposa de l'Andreu.

(Ara ja he dit el nom de tots dos.)

La veu de l'Amèlia m'arribava tan impregnada de preocupació que vaig preguntar-li de seguida:

-Que us passa alguna cosa?

-Sí -em respongué-. L'Andreu s'ha trencat una cama.

-S'havia d'haver quedat tot el dia a casa! -se'm va escapar-. Volia dir-li de bon matí que avui no sortís al carrer per cap motiu. Com ha estat? Un atropellament?

L'Amèlia va callar durant un parell de segons, amb un estupor que s'endevinava a través del fil telefònic. Finalment, digué:

-Durant el desdijuni ha llegit el seu horòscop al diari, i se'n volia anar de casa de seguida i no tornar-hi fins al vespre.

Jo li he dit que o l'horòscop o jo, i s'ha quedat rondinant i planyent-se, anant amunt i avall del pis i desendregant-t'ho tot. Pels volts del migdia, s'ha entestat a treure un projector de diapositives que guardem dalt de l'armari de la nostra habitació. I no sé com s'ho ha fet, perquè és atabalat de mena, i ha caigut de la cadira on s'enfilava. Instintivament, s'ha arrapat a la part alta del moble, ha tombat l'armari i s'ha trencat la cama dreta. De miracle, la tauleta de nit ha evitat que la baluerna l'esclafés i només ha sofert fractura de tibia i de peroné.

-Era l'armari mirall que vau heretar dels avis? -vaig preguntar-li amb un nus a la gorja.

-Sí.

-Doncs ja podeu donar gràcies a Déu que no li hagi costat la vida. Que puc parlar amb l'Andreu?

-No. El metge li ha donat un sedant i s'ha adormit.

Em vaig acomiadar, oferint-me en tot i per tot. Em va quedar el rosec de saber que el meu astròleg, pel que fa als Sagitaris, no hi tocava gaire. Però, és clar, tal com he dit abans, no poden pas vaticinar a gust de tothom.

Pere Calders